

Sygn. akt II UK 273/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2014 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację wnioskodawcy E. C. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 24 stycznia 2013 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, po ustaleniu, że wnioskodawca nie legitymował się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach bądź w szczególnym charakterze i w związku z tym nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 176 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej „poprzez jego niezastosowanie co skutkowało pozbawieniem skarżącego prawa do dwuinstancyjności postępowania sądowego”, naruszenie przepisów postępowania - art. 386 § 4 k.p.c. „poprzez jego niezastosowanie i nie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego (...) gdy sąd drugiej instancji ustalił, iż zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do jednoznacznego i pewnego ustalenia, że w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych (...)” oraz art. 233 § 1 k.p.c. „poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (...)”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi. W ocenie pełnomocnika wnioskodawcy „w zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny nie przeprowadził postępowania dowodowego w celu ustalenia faktów, jak również nie przekazał sprawy do ponownego rozpoznania, lecz utrzymał poprzedni wyrok w mocy jednocześnie wskazując odmienne podstawy faktyczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Odnośnie do twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., trzeba przypomnieć, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

W ocenianej sprawie stan taki nie występuje. Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania w razie nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji. W tym wypadku uchylenie wyroku ma charakter fakultatywny i sąd drugiej instancji może orzec merytorycznie. W orzecznictwie trafnie przyjęto, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznaniem istoty sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000 nr 12, poz. 483).

Natomiast jeżeli chodzi o zarzut rażącego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., to trzeba przypomnieć, że przepis ten, jako określający kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych z racji ograniczenia zawartego w art. 398³ § 3 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 r., III UK 17/12, LEX nr 1276227). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić w sytuacji, gdy dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na uchybienia o

charakterze proceduralnym, które w ogóle nie poddają się kontroli kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

I.n